

ÖSTANBÄCKSNYTT

SLÄKTFÖRENINGENS ÅRLIGA TIDSKRIFT SEDAN 1980

2007

Kära släktingar

Tiden går och dagarna blir allt kortare. Vi tänder lampor och ljus för att få det mysigt. Det är allt bra med elektricitet. Erik och jag blev påmindas om det under Allhelgonahelgen när strömmen helt plötsligt försvann. Vi befann oss i stugan på Hålla. Vilken tur att vi kunde elda i öppenspisens. Tevattnet kokade vi på den lilla gasolplattan och det var riktigt trevligt att få tända de gamla fotogenlyktorna. Vi njöt av tystnaden. Inte ens ljudet från kylskåpet störde oss. Det var en underbar kväll.

Strömmen kom tillbaka efter några timmar och vi kunde koppla på värmemadrasserna innan vi skulle gå och lägga oss. Trots allt var det en lättnad när lamporna började lysa igen. Allt prat om att strömmen har blivit så dyr, var bortglömt. Vi tände lampor, tittade på TV och satte på vattenkokaren. Utan ström vill vi inte vara!

Jag kom att tänka på en gammal räkning, som jag har någonstans i mina gömmor. Det är en räkning på elström, som min gammelmorfar fick för länge sedan. Det var ström till EN glödlampa. Jag tror, att han hade betalat 25 öre för ett kvartals förbrukning. En glödlampa! Ja, det är klart, att de måste ha haft en lampa i köket. Men det tror inte jag, för mormorsfar, Hans Östensson i Mo, Junsele var skomakare, så han behövde säkert lampan, när han pliggade skor. Tänk om vi skulle betala per

glödlampa. Hur räknar vi då i adventstid med alla dessa små lampor på granar, runt fönster och till och med runt hela huset? På en del orter tävlar man om att ha flest lampor. Kanske vi skulle bli litet mer försiktiga med att sätta upp belysningar om vi var tvungna att betala för de lampor, som var tända.

Hans Östensson, eller n´O, som han kallades, föddes i Wörderås, Transtrand.

Man kan förstå, att han var en äventyrare. Han begav sig från hemtrakterna redan vid arton års ålder. Vart han då begav sig är inte lätt att veta, men utflyttningsbeviset, utfärdat till Junsele församling, är daterat till den 30 april 1872.

Där kan man läsa följande:

Flyttningsbevis no 3. Drängen Hans Östensson. Född år 1844 24/2 i Transtrands församling av St Kopparbergs län. Ledig till Äktenskap härifrån, då efter utlysning intet hinder blifvit anmält. Har haft skyddskoppor. Läser innantill försvarligt. Kristendomskunskap försvarlig. Bevistat förhören här icke sedan d. 20/3 1862. Oförhindrad att begå H.H.Nattvard, här senast d. 20/7 1862. Oklanderad till frejden, eget medborgerligt förtroende. Har sedan 1862 vistats utom församlingen och då ingen underrättelse om honom blifvit till past.Emb. härstädes lämnad, lika har 1865 blifvit afförd till

sersk. förteckn. å löse personer, hvilkas vistelse-ort är okänd. Afflyttar till Junsele församling af Westernorrlands län. Betygas Transtrands förs. Af St Kopparbergs län den 30 April 1872.

Christen Glantzberg, pastor.

Hans två år äldre broder, Olof Östensson, som också var skomakare, flyttade till Håsjö, Jämtland år 1863. Där kan man inte hitta honom i kyrkböckerna, men han dyker upp i Bodums socken innan han flyttar till Junsele år 1869.

Hade Hans vistats i Junsele utan att vara skriven där under flera år eller hade han varit på vandring och till sist återförenats med sin bror Olof? Svaret på den frågan kan vi nog aldrig få. För sockenskomakaren Olof hade det inte gått så bra. Han blev dömd till två års straffarbete för dråp och återkom till Junsele efter avtjänat straff den 8 juni 1871. Olof gifte sig den 27 dec. 1871 med Sara Erika Ersdotter från Öfra, dotter till kronobonden Eric Nilsson och hans hustru Sara Olofsdotter. Äktenskapet, som förblev barnlöst, blev inte långvarigt. Den 1 november 1875 drunknade Olof. I död- och begravningsboken kan man läsa: Skomakaren Olof Östensson (skattefri) d. 1 nov 1875. Sockenhandverkare i Junsele, inflyttad från Håsjö 1869 8/3. Dödsorsak: Gått ner å svag is i Betarsjön.

Hans Östensson gifte sig med Anna-Greta Danielsdotter, dotter till Kajsa Greta Åkerström och Daniel Abramsson i Långvattnet, Junsele. De fick sju barn: Jonas Daniel, Kristina, Fritjof, Frida Kristina, Anna Augusta, Edit Margareta och Agnes Helena. Edit och Agnes var tvillingar* (läs om dem i Östanbäcksnytt 2004). Edit och Agnes var en tid pigor i Holafors, Ådals-Liden, när de var tjugo år. Båda blev gravida under den tiden och kom hem till mor Anna-Greta och n´O när det var dags att föda. Edit födde en flicka den 5 oktober 1914. Det blev min mamma Berta. Agnes födde en dotter den 8 oktober. Hon fick namnet Vega. Edit och Agnes måste försörja sig och lämnade sina döttrar till Anna-Greta och Hans. Hans var 70 år och Anna-Greta 63 år när de åter blev småbarnsföräldrar till två jämgamla flickor. Jag hörde aldrig min mamma säga ett ont ord om dem utan hon talade alltid om deras kärlek och omtanke om småflickorna. Det uppvägdde att de inte hade det så materiellt bra, endast en glödlampa. N´O var den snällaste »far« man kunde tänka sig.

Gud jul och Gott Nytt År tillönskas av Ulla

P.S. En speciell hälsning till Vega i Ockelbo.
P.P.S. Vi klarar oss utan elektricitet från Röån.

Östanbäcksnytt ges årligen ut av Östanbäckssläktförening i Junsele och det her den gjort sedan 1980 då föreningen bildades; 250 år efter att Erich Pärsson och Brita Olsdotter bosatt sig i Östanbäck. Var femte år håller föreningen släkträff, det har hittills blivit sju stycken och nästa äger rum sommaren 2010. Kom gärna med förslag på programpunkter och aktiviteter!

Vi är ständigt på jakt efter bidrag och nya medarbetare till Östanbäcksnytt, kontakta gärna oss om du är intresserad:
Birgitta Smith, Brännavägen 63,
871 62 Hämösand
birgitta.smith@harnosand.org

Ansvarig utgivare för tidskriften är Ulla Thorsell Östlund. Grafisk form har arbetats fram av Eric Torestad och för trycket står Sollefteå Tryckeri AB.

Lärobok författad av Östanbäckare

Även i år har en medlem av Östanbäckfolket kommit ut med en bok. Det är Greta Burman som på uppdrag av Natur och Kultur skrivit en lärobok i konsthistoria för högstadiet och gymnasiet, Konsten i historien (ISBN978-91-27-75698-4). Det är en översikt över konst och kulturarv från äldsta tid till idag insatt i dess historiska sammanhang. Den är rikt illustrerad med alla de klassiska bilderna och lyfter även fram tidigare försummade konstnärer, främst kvinnor. Greta Burman arbetar som konstpedagog på Malmö konstmuseum och har som sådan rik erfarenhet av att förmedla bildupplevelser till både unga och gamla. Konsten i historien är därför inte bara en lärobok för ungdomar utan i lika hög grad en lättillgänglig handbok för alla med intresse för konst och kultur. Den kan köpas direkt på nätet men även beställas i bokhandeln och bli en uppskattad julklapp till konstintresserade vänner.

Erich Pärssons och Brita Olsdotters stamtavla

Stamtavlan är indelad i fyra kompendier. Pär Erssons gren, Olof Erssons gren, Brita Ersdotters gren och Kerstin Ersdotters gren. För att beställa kan du mejla ulla@ostanback.se eller ringa 0620-58313. Priset för Pärns och Olofs grenar är 100 kr och 50 kr för Britas och Kerstins grenar (exkl. porto). Du kan också beställa din egen antavla, alltså din egen koppling till Erich Pärsson och Brita Olsdotter.

Släktens förste professor utnämnd

Östanbäcks släktförening har, åtminstone enligt vad denna tidnings redaktion känner till, fått sin första professor. Det är Erik Burman, nyss fyllda 39 år, från Umeå som svarat för bedriften. Han är son till Margareta och Sören Burman i Umeå. Margareta är känd för oss Östanbäckare bland annat för sin bok »Min beskärda del« som handlar om uppväxten i Korsjö och gymnasietiden i Örnsköldsvik.

Erik Burman började läsa franska redan innan han gjorde lumpen på FRA (Försvarets radioanstalt). Därefter blev han civilingenjör vid Chalmers i teknisk fysik. Tack vare sina kunskaper i franska fick han fortsätta som ung forskare i Paris i det utbyte som finns mellan universitetet. Det ledde till arbete i Schweiz och så småningom en tjänst som biträdande professor. Där ingick han i ett team som var med om att räkna fram bästa möjliga form på skrovet till den båt som kom att segla hem Americas cup till det lilla alplandet. Det var en stor sensation i seglarkretsar världen över eftersom Schweiz saknar egen förbindelse med havet.

Erik Burman skrev sin doktorsavhandling i ämnet tillämpad matematik. Det är också inom det området som han från 1 november 2007 fått en tjänst som professor vid Universitet of Sussex i Brighton i södra England. Hans kunskaper och arbetet inom hans fakultet innebär praktisk tillämpning av matematiska beräkningar inom en mängd olika områden. Det kan handla om allt från blodomloppet till strömlinjeformen på båtar och bilar.

Erik Burman, uppväxt i Umeå och tillhörande den stora Perssonsläkten i Korsjö, har blivit professor i England redan vid 39 års ålder.

Sven Lindblom

Här fortsätter Elin Sofia Månssons berättelse om uppväxten i Mo, Junsele

Elin Sofia född Molin, f. 19 okt 1909, d. 14 juni 1996 var
dotter till Anna Dorotea f. Moström och Jonas Petter Molin.

Ja, så var det dags att börja sista terminen i skolan. Jag hade påbörjat ett drygt arbete i slöjden som jag måste ta hem och sy på för att hinna få färdigt innan skolan slutade. Det var en stor linnekudde med tre breda hälsömmar tvärs över kudden. Och frans knuten i makramé. Jag hann och monterade kudden med grön innerkudde och dun av egna höns, som vi tvättat. Den blev fin och jag hade den på sovrumsängarna omkring 25 år och jag var väldigt glad åt den. Nu tycker jag att det var en stor prestation av en 13-åring.

Vi hade ju så arbetsamt med alla djuren och deras skötsel. Det var så det gick till att medan man separerade mjölken kunde man läsa läxan. Likadant när vi var ute på och geta hade vi läxböckerna med oss. Nog var det jobbigt men vi var inte van vid annat och vi var lydiga mot mor och far och tacksamma för allt vi fick lära oss.

Nog tyckte vi många gånger att torparbarnen hade det bra. Bonnhustru var det sista jag skulle vilja bli, så arbetsamt som de hade det och som de satt fast i djurens skötsel. Tack & lov så slapp jag det.

Jag tror att det var slakten som skrämde mig mest. Vi blev kompis med djuren, satte namn på dem och ropade på dem och de lydde. Kramade, pussade och kelade med dem. I synnerhet med

lammen, som var särskilt mjuka och kramgoa. Och när hösten kom, försvann de en efter en. När de stora djuren skulle slaktas och i synnerhet grisarna, som protesterade högljutt, fick jag springa till granngården och låna »rumpdraget« och för det mesta hade de lånat bort det till nästa gård, så man måste fortsätta springa (tills det värsta var över). När vi kommit upp i skolåldern skedde slakten medan vi var i skolan. Men nog grät vi en skvätt när vi saknade våra kära. Det var ju nödvändigt att sortera bort en del djur för vi hade inte plats för flera än vad som rymdes i ladugården. Och inte räckte fodret och betesmarkerna heller.

Mor var enastående duktig att ta vara på allt ur slakten. Av kalvarnas löpmage gjordes ostlöpe. Därför måste de slaktas innan de började äta foder. Efter att ha sköljt den väl spändes den över en björkklyka och torkades väl i friska luften. Sedan när vi behövde löpe var det bara att lägga »magen« i blöt och sila upp vattnet efter två dagar, eller fler? Det brukade bli omkring en ½ lit löpe. Omkring en matsked behövdes till getosten. Det blev fin löpe och man kunde använda löpmagen flera gånger.

Av kalvbenen och klövar kokades gelé och lim. Pressyltan blev särskilt fin av kalv- och griskött. Gristarmarna sköljdes noga och blev fjälster. De la-

des i saltlake. Ister som fanns på grisens maghinna smältes till istersmör, som vi använde till steksmör. Talgen från stora djur, som kor och större kalvar, blev bra att använda i askluten när vi kokade såpa. Färtalgen stöpte vi ljus av. Vi flätade bomullsvekar av »åfsingar« från någon bomullsväv. Det fanns inga ljus att köpa till julgranen utan vi använde dessa talgljus.

Vårterminen gick fort. Vi övade för en skolfest, som vi planerade ha den 1 maj. Fröken hade lovat oss att få göra en dagstur till Näsåker för att få se tåget. Forsmo-Hotingsbanan var under byggnad och hade nått Ådalsliden, som stationen sedan fick heta. Vi övade en liten tablå och en del vårsånger. Dessutom hade vi försäljning av kaffe och knäck, som vi kokat själva. Det gick fint och vi fick in så pass mycket att det räckte till både resa och mat. Och så bestämdes resan till en viss dag. Bussen, som hade turen mellan Junsele och Sollefteå, kom och hämtade oss i Mo redan kl. 7 på morgonen och till resans mål var det bara 3 mil men de flesta av oss blev sjuka. Vi var så ovana med både gungandet och bensinlukten så det blev illamående och kräkningar för de flesta. Väl framme i Näsåker blev vi bjudna på choklad och smörgås men det var få som hade matlust efter resan. Sen bar det iväg till bron över Nämforsen och därifrån kunde vi se ett ånglok i fjärran. Det var ett långt tågsätt med massor av grusvagnar som forslade grus till banvallen. Och vi fick se rallare för första gången.

Vi gick ner till hållristningarna vid Nämforsen och så tittade vi på laxbryggorna där de fångade lax. På återvägen till hotellet fick vi titta in i kyrkan och i Pelle Molins stuga. Äntligen fick vi mat på hotellet och det smakade bra efter att ha varit utan en hel dag.

Bussen kom och hämtade oss kl. 4 och vid halv sextiden var vi hemma glada & nöjda med vår resa.

Med ett litet vemod i hjärtat gick vi till vår sista examen. Vi hade varit särskilt flitiga i slöjden varför det blev ett stort bord med slöjdalster, bl a den stora linnekudden som jag sytt.

Vi hade som vanligt prytt med de blommor, som slagit ut. Särskilt kommer jag ihåg att jag hade

en bukett Skogstjärnor i ett glas på min bänk. Jag hade en ny hemvävd blå-vit-rutig klänning, som vår sömmerska Klara hade sytt. Jag kände mig väldigt fin i den. Som åhörare hade vi föräldrarna och prosten Josefsson. Vi sjöng »Den blomstertid nu kommer«, »Din klara sol går åter upp« och de sånger vi särskilt övat för examen. Förhören gick bra och med spänning fick vi äntligen hämta slutbetyget. Jag hade fått höjt i de flesta ämnen och var ganska nöjd med mitt betyg.

Så var det bara att plocka med sig alla skolböcker, skrivningar och teckningar som Fröken satt opp och vandra hem och sedan byta till vardagskläder för nu var det dags att börja arbeta på riktigt.

Den våren (1923) var vi bara Lydi och jag samt Ante hemma. Hilma hade under vintern varit hus-hållerska hos Wallroth i Krånge. Men hon trivdes så bra som fåbodpiga så hon lejde vikarie för sig hos Wallroth och kom hem och for till Rensjöboern igen. Det var mor glad för. Vi, Lydi och jag, var för unga och oerfarna att vara bopigor. Och vi hade fullt schå att klara av allt arbete hemma på gården. Visst tyckte jag att vi slet ont och jobbade hårt. Men mor hade bekymmer för att jag inte hann allt hon ville. Troligen var jag lat ibland. »Hå ske då våle tån hän jänta« hördes ibland. Stackars mor hade bekymmer i onödan. Jag var ju bara 13 år och skulle fylla 14 i oktober men hade man gått ut skolan så skulle man vara fullt arbetsför.

Mitt arbete i juni före bufärden var att geta korna så de ej rymde till »boern«. Både kor och getter längtade dit. Fären fick gå fritt i skogen hela somrarna. Vi märkte dem i örönen och den bästa tackan fick ha en skälla på sig som de kände igen på håll om de skulle komma ifrån varandra. Ibland hände det att de blev rivna av lösa hundar.

Jag var ohyggligt rädd för åskan. På den tiden fanns inga väderleksrapporter att lita till så det blev många överraskningar under dagens lopp. Enda skyddet var att be till Gud om hjälp och beskydd mot åskan och övriga faror. För att inte säga alla myror och kryp som skrämde mig. Jag var väldigt »fjaskit«, som det hette på Ångermanländska, men undra på det, som de äldre syskonen skrämdes med att berätta härresande historier om alla farliga

saker som kunde hända. Rut Moström, min kusin, som visste fakta om allt, hon berättade att »fick man sju ettermyror på sig blev man dödens«.

Det fanns även björnar, älgar och elaka getabockar som kunde gå till anfall. Men dessbättre hände det sällan under min tid att någon ofredade oss. Det hände att vi fick gå blöta hela dagen.

Några regnkläder var ej påtänkta på den tiden. Plast var heller inte uppfunnet men gummisulor till grovskor började komma. Vi hade handsyddade blötkängor, som får sydde av egenhändigt barkade kohudar som han sedan dränkte in i tjära. I stället för regnkappa fick vi ha en vadmalsrock som inte släppte igenom regnet i första taget.

Kronojägare Berglunds två kor fick följa våra kor och de hade också sina båsa i vår sommarlagård. Tant Berglund, som också var min gudmor, hade råd att köpa apelsiner och jag fick en med mig varje dag i getaskogen. Så bra, för på den tiden fick vi sällan någon frukt eller tillskott av vitaminer i maten som det finns nu. Engelska sjukan härjade och det berodde mest på vitaminbrist.

Dagarna blev långa i getaskogen. Mor skickade med strumpstickning men det var inget roligt arbete. Visserligen stickade jag då och då men jag var ju så rädd för myror och andra kryp så jag vågade ej sätta mig ner på hela dagen utan stod och trampade och då är det inte lätt att hålla reda på stickor och garn.

Buföringen skedde som vanligt strax före midsommar och det har jag beskrivit tidigare i boken. Hilma var bopiga och det var mor tacksam för. Hon hade i många somrar varit i Rensjöboern så hon var att lita på. Vi, Lydi och jag, hade ju allt arbetet med rovland och gallring av grönsaker och övriga sysslor på gården. Dessutom behövde Hele-na hjälp ibland då hon skulle tvätta kläder vid tjärn. Tore var då över året och det var svårt att hinna passa honom för vatten och elden under grytan osv. Hur hon kunde klara upp det i fåbodarna, som hon var i fram på sommaren, det kan jag inte räkna ut. Fåbodarna hette Kortingselet och var ganska långt bort. Någon semester torde det inte ha varit, men det hade vi inga krav på heller.

När vi arbetade med höbärgningen hemma på

gården och kände oss svettiga och full av hödamm, brukade vi längta till kvällen så vi skulle få gå och bada. Men till kvällen hände det helt andra saker som behövde göras, eller också kom det en åskskur och så blev allt en besvikelse. Ibland kom de utflugna kusinerna på besök med man och barn. Britta och Sigge kom mest varje sommar och för det mesta hade de några med sig. Det var ej lätt att ha gäster när det inte fanns någon kyl eller frys och korna var i fåbodarna så det fanns varken mjölk eller grädde.

Men vi hade massor av gravad fisk som vi fångat med nät på våren och hembakat tunnbröd. Fisken brukade vi glödsteka och det smakade mycket bra. Torkat kött fanns också samt rökta skinkor, som vi hade varmrökt i bastun. Dessutom hade vi kött konserverat i stora emaljerade burkar med bygel att skruva till. Vi kokade burkarna i stora järngrytor nerom backen där vi kokade ost och mesost. Vi sparade tåte år från år som vi satte tjockmjölk på och som vi förvarade i ett stort kar i källaren. Det räckte för de sex veckor vi var i »huvelboern«, sedan satte vi på nytt när vi var hemma med korna i tre veckor. Det skulle räcka medan vi var i »höstboern«. När man tänker efter hur allt fungerade bra så nog var kära mor en enastående duktig arbetsledare. Det hände ju att vi måste gå till boern och hämta smör eller något annat ärend. Då passade vi på att ta hem en flaska grädde också som vi förvarade i bästa och kallaste eller djupaste källan på gården. Vi band fast den i vindstången och sänkte ner den. Den kunde hålla sig i flera dagar. Vi hade två källor med vindstång och klump i änden.

Något särskilt roligt kom jag inte ihåg från sommaren 1923. Jag var i fåbodarna en vecka för att hjälpa Hilma. Korna for vidsträckt omkring för att leta efter sopp och kom sent hem. Ibland måste vi gå och leta efter dem. Det blev mörka natten innan vi mjölkat och separerat. Vi famlade i mörkret när vi betslade in korna. I lagårn hade vi inget att lysa med men i mjölkboden hade vi ett ljus i en stake, som vi sedan tog in i stugan. Dessutom hade vi ju brasan i öppenspisens.

Hilma läste i bibeln och bad och var lycklig i sin tro och gladde sig åt Jesu snara återkomst och

jag kände mig syndig och olycklig och var rädd att jag skulle bli lämnad ensam kvar. »Två skall ligga i samma säng. En skall bli upptagen, den andra lämnas kvar« står det i bibeln.

Den sommaren hade jag växt ur mina skor totalt. Vi fick bud att komma till pastor Öberg för att öva några sånger till skördefesten och hur jag slet och drog var det stört omöjligt att få på skorna – högskaftskor. Det blev ingen annan råd än att jag måste låna mors skor, men ack vad jag skämdes. Nog var dom flera nummer för stora men ingen tog mig för det. Till den nämnda festen fick jag ett par nya skor och det var med rätt hög klack och det var så svårt att gå med dem, så fötterna sved som eld när jag haft dem på en dag. Det var också en lärdom för livet: »Man måste lida pin om man vill vara fin«. Sedan dess har jag alltid köpt stora rejäla skor.

Jag hade plockat lingon och sålt för 10 öre litern, rensade, så jag var rik. Förut hade jag sålt julkort men det var jag för stor för nu.

Hösten 1923. Nu var jag ledig från skolan och det kändes befriande. Mor köpte mattvarp till 60 alnar trasmattor, som jag fick i uppdrag att nysta på »kallar« och sedan varpa i varpstolen till en »rum-pa«. Därefter fick jag hjälp att »dra opp« väven. Men trä och knyta opp trampor och sedan väva fick jag praktisera själv. Det var intressant och roligt och jag vävde med både intresse och energi. Första vävdagen var jag så ivrig så att jag vävde 11 alnar. Det var ovanligt mycket, tyckte mor. Sedan blev det 6-7 alnar. Det berodde mycket på att trasorna tog slut och man måste klippa mera.

Lydi hade börjat som syelev hos Klara Lindblad, som var sömmerska i Mo. Kväll och morgon hjälptes vi åt i ladugården med att mocka, strö och sedan mjölka. Mor skötte om »stillningen«.

Helena skulle få sitt andra barn i december. Jag glädde mig mest åt att Tore skulle få vara hos oss då. Han var så charmig och nu kunde han ju tala det mesta också.

Den 21 december var det dags. Sven kom med

Tore, samtidigt skjutsade han – med häst – hem barnmorskan. Allt hade gått bra. Det blev en pojke igen, en liten frisk krabat, som fick namnet Rune.

Tore var vår lilla leksak den julen. Han tyckte om att morfar spelade orgel men när »bobben Ante« spelade fiol, då gömde han sig i skafferiets. Vår hund Keppe blev väldigt fäst vid Tore och när Sven snickrade en liten »bogsläde« med skaklar, kunde hunden dra Tore mellan Mo och Bölen. Ibland skickade vi Keppe till Bölen med brev. Vi fäste brevet i halsbandet och sa: »Gå till Bölen med det här« och han stack med väldig fart. När älven var frusen hade vi en genväg så det var omkring 5-6 km och efter ca två timmar var han tillbaka med svar. Då hade han ju »gästat« hos Helena, Sven, Tore och Rune. Den hunden var så klok. Han förstod allt vi talade med honom om. En gång rå-kade han bli borta i fjorton dagar. Vi sökte honom överallt, men ingen hade sett honom. Han hade fått följa far till kvarn med ett lass säd, som skulle malas. Hästen och hunden väntade troget utanför. Det blev mörkt tidigt och när de var på hemväg, försvann Keppe. Far betslade hästen tidigt nästa morgon och körde mot kvarnen men inte stt spår syntes. Det hade snöat så alla spår hade sud-dats bort. Vi trodde han fastnat i någon rävsax, som var lovligt på den tiden. Ingen hade sett hunden el-ler hört något livstecken ifrån honom. Efter fjorton dagar kom far ihåg att det var en något efterbliven karl som hade grävt en fallgrop för björn och hade väl lagt dit något som lockbete. I den gropen fanns hunden. Gropen var djup och far måste göra någon slags stege, som hunden kunde komma upp på. Det var en mager, utsvulten hund som kom opp men glad ändå och glädjen var ömsesidig. Hundens renlighet hade förbjudit honom att kissa där han måste bo och det första han gjorde var att tömma blåsan på litervis med brun vätska. Han hade troligen slickat i sig all snö som kommit ner i gropen och det var ju räddningen. Annars hade han säkert inte överlevt.

Fortsättning följer i nästa nummer av Östanbäcksnytt.

Varför släktforskning?

Jag är bosatt och gift i Frankrike sedan 1971, dagarna går och åren rinner iväg...

Många nära och kära har gått bort, långt ifrån de bekymmer och glädjeämnen som livet kan ge.

Min svärfar satt och åt hemma hos sig, han bodde ensam, och var fränskild. Han hade sagt några dagar tidigare att han skulle åka till södra Frankrike ett tag och träffa vänner. En vecka senare hittades han död sittandes vid sitt matbord med huvudet nedböjt i tallriken, han hade aldrig kommit iväg på sin resa...

Min svärmor befann sig på vilohem i södra Frankrike när hon andades för sista gången i sin sömn, långt från de sina, tyvärr!

Min svåger, bara 62 år, led av fruktansvärd ryggsmärta sedan 2 år, till slut bestämde han sig för att besöka läkare. Diagnostik: lungcancer som bildat metastaser på skelettet, 3 månader senare avled även han.

Min mans morbror och moster avled båda två med bara några månaders mellanrum, över 90 år båda två!

Min mans båda bästa vänner sedan unga år, avled på oväntade sätt vid ca 55 år bara. Den ene hittades död i sitt hem, liggandes naken på golvet, säkert p.g.a. värmeböljan, med en kudde under huvudet... hjärtstopp. Den andre lades in på sjukhus efter en natts smärtor i magen, dagen efter var han död... av cancer.

Jag älskade min morbror som bodde i Orsa. Som barn var jag ofta hos honom och min moster under sportlov och sommarlov. Minnena svävar ännu i mitt innersta: En dag när jag var barn ramlade morbrors motorcykel på min fot, ilfart till Mora larsarett! Som minne har jag än i dag en liten grop på övre delen av vänster fot. Alla soliga dagar cyklade vi till Orsabadet för att riktigt njuta av den svenska sommaren och plocka smultron i dikena på vägen, och de regniga dagarna satt jag i ett uteskjul och kurade medan en 78-åring skrek ut: ... »Allting går att sälja med mördande reklam, kom och köp konserverad gröt!«. Minnena är många!

Morbror gick bort efter ett långt rikt liv, han blev nästan 90, och med den turen här i livet att kunna köra bil och cykla ända till sent i sitt liv.

Sedan blev det mosters tur, hon hade gift om sig sedan många år, men hade tyvärr blivit offer för bröstcancer redan vid 55-årsåldern, och strålningarna hade gett henne biverkningar, med handikappande effekt. Hon avled till slut, efter många års lidande, för ett par år sedan.

Där stod alltså jag och började fundera... ett människoliv går snabbt förbi. De kära försvinner, den ena efter den andra, utan att man kan göra något åt det.

Snart skulle det förstås bli mina föräldrars tur att dra sig från denna värld, eller någon annans, vem det vara må... kanske jag själv! Jag började helt

enkelt bli nyfiken på mina egna förfäder och ville att mina föräldrar skulle få ta del av resultatet innan det blev för sent. Mitt intresse för kunskap om mina rötter började ta form.

För prick 1½ år sedan satte jag igång. Men hur skulle jag börja, hur skulle jag ta mig till? Jag bor ju i Frankrike och kan förstås inte komma åt bibliotek med datorer till mitt förfogande för att söka på egen hand, eller ta mig till arkivet när jag vill... Jag hade hört talas om Genline, men det skulle bli lite dyrt i längden...

Jag satte ändå igång på mitt sätt. Jag hade en del basuppgifter om mina mor- och farföräldrar; Jag tog det lilla jag hade och reserverade en hel dag på Riksarkivet, varje gång jag åkte till Stockholm på mina korta besök. Jag fick ihop en del intressant, men vad hinner man egentligen få fram på en stackars dag på arkivet?

Jag fick nys om nättidningen Rötter, genom vilken jag fått enorm hjälp av många entusiastiska och hjälpsamma människor. Ett par av dessa »samariter« har t.o.m. gjort så att jag kommit ner till 1400-talet på min fars sida! Min samling har blivit imponerande! Men, alla släktforskare vet förstås att ju mer man tycker att man funnit, desto fler tomrum tycker man att man har i släktrådet!

Mina föräldrar, nu 84 och 86 år, har fått varsin pärm med sina respektive förfäder jag fått ihop hittills. Till att börja med var de förvånade över anledningen till att jag skulle börja »rota« bland deras förfäder, de verkade liksom inte förstå vad som skulle vara så intressant med att veta något om människor de aldrig kände!

Men nu kan de sitta där och bläddra bland sina anfäder och häpnas över att den och den hade varit med i Polska kriget, den hade varit med i Lützen, och den hade blivit dömd för att ha slagit grannen blå, en annan fick betala böter för att hon slagit grannens ko till döds, osv...

Pappa har äntligen fått reda på orsaken till hans

mors tidiga bortgång, bara det känns tillfredsställande på något vis. Hela sitt liv har han undrat varför hans mor fattades vid hans sida sedan han var barn, svaret har han nu fått. Ett frågetecken mindre!

Ja, varför släktforska?

För att hitta mina rötter, tack vare dem existerar jag ju idag, tack vare dem existerar min son, det käraste jag har. För att hitta min egen plats i en värld som verkar mer och mer främmande för mig för varje år som går.

Mina förfäder som slitit och jobbat för att överleva i en hård värld. Många kvinnor dog i barnsäng. Många sjukdomar, som idag läks hur enkelt som helst, tog livet på andra. Spädbarn avled ofta av anledningar som idag inte längre är några bekymmer för läkarna.

Många människoöden, ofta hårda och grymma, men mina förfäder är jag, jag kommer från dem! Vi har bildat en lång kedja, som fortsätter att växa till världens undergång. Det är helt enkelt vad man kallar »livet«!

Släktforskning har nu blivit en passion för mig, som jag vill komma så långt med som möjligt, det finns mycket mer att göra för att komma vidare. Släktforskningen är rena detektivjobbet, det är spännande, jag hoppar högt av lycka för varje extra information jag kan lägga till i pusslet.

Det är svårt men, oh, så givande!

Kerstin Corner-Sundelin, Frankrike

Eva Wiström

En springande fighter

Nog önskar man att man haft hälften av Evas tåga och ambition. Hon satte igång med att springa maraton och andra lopp i mitten av livet och desutom bli så duktig att hon därigenom fick besöka många länder. Under många år var hon medlem i Östermalms IF och antalet priser och vinster ökade allt eftersom åren gick. Själv lyckas man som bäst springa – eller åtminstone gå – runt Kungsholmen ett antal gånger per vecka.

Eva Wiström var ett av sju barn till Anna och Karl Axel Wiström i Solberg i Anundsjö socken. Egentligen omfattade barnaskaran 13 barn eftersom morfar varit gift tidigare och mormor Anna var hans andra hustru. Mamma Lilly var lillasyster till Eva. Mamma gick bort i november 1999 och Eva nästan exakt ett år senare.

I somras fick jag beviljat av Stiftelsen San Michele, som förvaltar Axel Munthes villa på Capri i Italien, tre veckors gästboende för att forska och »tänka tankar färdigt« som någon sa. Där kände jag, att ett syfte med den vistelsen var nog att tänka

tillbaka i tiden och påbörja det som jag tror att Eva ville. Hon gav mig i testamentet alla hennes foton och en livförsäkring. En stor mängd foton visar hennes springande runt om i världen och hennes intresse för blommor och växter. Livförsäkringen, tror jag, skulle bidra till att skriva boken. Min förhoppning är att några av er som läser detta vill hjälpa mig med berättelser och bidrag till boken.

När man får tid att tänka börjar man fundera på hur livet var i början och mitten av 1900-talet. Före andra världskriget var livet knappt för många. Stora barnaskaror och att försörja all var säkert inte lätt. Wiströmsbarnen växte upp i ett väldigt litet hus. Turligt nog hade den första barnaskaran vuxit upp och ut ur huset. Det var nästan självklart att före och under andra världskriget att åka till Stockholm. Så gjorde också barnen Wiström. Eva kom till Stockholm via Borås, Storlien och några andra platser och kom yrkesmässigt att arbeta inom restaurangbranschen hela sitt liv. Restaurang Stenvillan i Sundbyberg blev den plats hon

var på i många år.

I mitten av livet började Eva att träna och blev med tiden allt duktigare. Hon tillhörde som sagt Östermalms IF och som hon skrev i sitt testamente blev klubben, där hennes andra hem inte minst viktigt under ett antal ganska svåra år som hon hade. Många foton finns från olika platser i världen där hon sprungit bland annat veteran maraton. Hon har tävlat ibland annat Athen, Australien, USA. Jag har en mängd foton som jag i denna digitala tid skall »scanna« och få hjälp med att få in det i boken.

Med mycket tåga kan man komma långt. När mamma gifte sig övertog Eva den lägenheten i centrala Stockholm som mamma hade hos familjen Schager där hon arbetade. Eva bytte senare lägenheten mot en ny i Sundbyberg, där hon levde resten av livet. Vi besökte Eva där och jag minns utsikten genom fönstret och vet att många springrundor har Eva gjort runt sjön som man kunde se. Eva tog tidigt körkort och hade en grön Volkswagen och var också en duktig fotograf. Innan vi andra kunde stava till filmkamera hade hon en sådan.

I mitten av 1980-talet sprang min bror Stockholm Maraton. Jag och hans hustru var förstas ute och hejade på. Eva sprang förbi och en halvtimme senare kom min bror. Vi sprang upp vid sidan om honom och meddelade att »Eva sprang förbi för en halvtimme sedan«. Då höll han på att ge upp. Näväl, båda kom väl i mål.

Min förhoppning är att några skall hjälpa mig att minnas Eva och gärna bidra till innehållet i boken.

Lisa Warsén

Ostanbacks slaktforening pa natet

Du har väl inte missat vår hemsida. På den kan du hitta artiklar om slakten ur gamla nummer av Östanbäcksnytt samt läsa om föreningens verksamhet under året. Du kan bland annat läsa om Slättbrännasommaren 1930, skriven av Signe Nilsson.

Där finns även stamtavlan upplagd med klickbara namn fram till år 1930.

Skriv gärna ett meddelande i gästboken!

Där kan du också fråga om slakten, efterlysa släktingar, påpeka felaktigheter i stamtavlan & komma med nya uppgifter. Nyheterna på förstasidan är öppna att diskutera och lämna kommentarer på.

www.ostanback.se heter adressen.

Här fortsätter Rickard Sjödins

Ett Människoöde

Vid midsommar år 1869 flyttade Anders Jacksson, som är min morfar, till höstfäbodstället Rocksjöliden. Den resan är det sorgligaste kapitlet ur min mors historia och 80-åriga liv. Hon var tolv år och mindes det väl. Gripande scener förekom i hemmet veckan före flyttningen. Mormor hade ej satt sin bomärke på inteckningarna. Hon vågrade flytta från deras välbyggda gård som nyss var färdig. Köparen E P Persson hade anställt arrendator att tillträda efter midsommar och laga vräkning förestod.

De hade inte mycket egendom av värde att ta med för familjen när de startade flyttningen till Rocksjöliden förutom de kläder de gick och stod i. Övrig egendom fördelades mellan familjemedlemmarna att bära i knyten, kontar eller s k bärmes. Vad de hade att äta på den ansträngande tvåmilarsan efter blott en fäbodstig förmådde ej min mor berätta. Hon mindes bara tårar, kiv och suckar, mest från mormor. En 39-årig granne ställde upp som sällskap och hjälp på resan. 5-åringen Nils och 2-åriga Eva bar de i bärbark. De andra barnen som var över sex år fick gå själva. Den hjälpsamme grannen hette Per Ersson. Resan torde ha tagit hela dagen i anspråk, en sorglig karavan på ett led efter den smala stigen genom storskogen.

Morfar hade någon dag tidigare varit upp till fäboden och planerat för inflyttning med den stora familjen i den trånga bristfälliga stugan (kokhuset). De äldre barnen trängde sig tätt intill varandra i en båsplats i lagårn och somnade i känslan av att ha ett hem.

Här är nu namnen på den på den hårt ödesdrabbade familjen Anders Jacksson som mina nedskrivna forskningar gäller (se förra sidan).

Vi finner att min mormor hade elva förlossningar på 14 år. Hon hade mänskligt sett gjort rätt för längre mammaledighet än vad hon verkligen fick. Hon tog händelserna i Eden och den tragiska flyttningen till Rocksjöliden hårt. Hon hade varken vilja eller förmåga att ta vara på sig själv. Första tiden satt hon bara och stirrade i golvet. Mera därom längre fram.

Ja, så började den första dagen i Rocksjöliden. Morfar var tidigt uppe. Han hade ett nät i boden sen tidigare år. Det lade han ut i sjön den dagen han var upp och ordnade för bostaden. Nu väckte han sonen Jakob Petter, 15 år, att följa till sjön och vittja nätet, men han väckte också äldsta flickorna Kajsa, 14 år och Anna (min mor) 12 år för att de skulle passa de andra när de vaknat, främst mor-

Anders Jakobsson
1815 ärvde halva hemmanet Eden No 2, gift 1951 med

Hanna »Anke« från Ruske
1928-1910, syster till Kebbe från Ruske

Jakob Petter
1928

Kajsa
1854 gift Edström, Risbränna

Ett barn
1856 dog vid födseln

Anna Erika
1857-1937 gift Sjödin, min mor

Magnus
1858-1943

Maria
1858-1940 tvillingar, ogifta båda

mor. Alla var ju trötta efter förra dagens strapatser. Det skulle inte ta så lång tid att vittja nätet nu då han hade hjälp att styra flotten, de måste använda i stället för båt. Allt gick bra och fångsten var oväntat stor, fisk i massor och mat för hela veckan framöver. Nätet rensade de och lade ut på nytt. Fiske var huvudnäringen han riktade in sig på första tiden.

Den här första dagens morgon blev det oväntat fest i bodstugan tack vare fiskfångsten från sjön. Grytor och tråg fanns sen tidigare år och nu var det att koka och steka efter önskan. Litet salt hade de orkat bära från Eden och något fanns det i bodstugorna sedan tidigare år. Det blev en smaklig måltid, den första på Rocksjöleden, trots att varken bröd eller smör fanns, bara fisk, fisk och åter fisk. Alla åt så tårarna rann, i synnerhet barnen. Nu behövde de inte kivas om bitarna och så mätta hade de aldrig känt sig i hemmet på Eden. De ville inte tillbaka.

Svagåret 1867 drabbade ju alla i byn lika hårt. Barkbröd hade redan använts även bland bönderna, kor och djurbesättningar hade måst slaktas dels på grund av foderbrist och dels på matbrist för befolkningen. Att svårigheterna för morfar blev särskilt hårda berodde ju mest på de många barnen och att han på 17 år byggde upp sin gård. Samtidigt deltog han ju solidariskt i de samfällda arbeten och utgifter för byns uppbyggnad tills det blev konkursauktion och den hänsynslösa vräkningen dagarna före midsommar. Mormor väggrade och måste med så mildt våld som möjligt ledas ut ur stuga.

Första dagen i det nya hemmet i fåboden var det mycket nytt att uppleva i omgivningarna. De kände ej av de nya bekymren som de äldre barnen fick ta del av. Hjälpa morfar och planera för framtiden var deras plikt och livsuppgift. Matfrågan stod ju främst. Vid midsommar fanns inga skogsbär och inga andägg var färdigruvade och smått om övrigt vilt. Under svagår tycks allt försvinna. Nu hade de att tillvarataga och torka de små fiskefångster som ej behövdes till mat för dagen och att samla bark till bröd om de lyckades komma över mjöl som behövdes för att baka. Sen var det att samla myrstarr och kamma till skohö mot vintern.

Nu hade kreaturstammen i hembyn Eden minskat under de här nödåren så ägarna till de övriga stugorna ansåg den lilla djurbesättningen de hade behövdes hemma för den lilla mjölkskvätt de kunde ge. Alltså hade morfar inte några grannar att vänta från det hållet de närmaste åren. Till närmsta granne var c:a 5 kilometer, till Sunnersta, $\frac{3}{4}$ mil till Kläppsjö, och lika långt till Ås och Degersjö något längre, över en mil till Holmsjö – allt fågelvägen. Morfar besökte dessa byar ofta. Han var händig i olika yrken, smed, murare, snickare och timmerman. Han fick arbeta dagsverk än här och än där. Betalning fick han in natura. Alla var fattiga men de delade med sig hederligt. I Kläppsjö fick han en säck mjöl av fruset svagårskorn som byn skramlade till. Alla kände till hans svåra belägenhet och nu hade han mjöl att blanda till barkbrödet. Givmilda var de även i de andra byarna. Han fick hederligt

Sara
1860 gift Selin, Mo

Matilda
1862-1882 ogift

Gustava
1863-1929 ogift

Nils Abraham
1864 ogift

Ett barn
1866 död strax efter födseln

Eva Regina
1867-1918 ogift

betalt för sina dagsverken.

Men vintern nalkades och bostadsfrågan tryckte på. En dryg kilometer från fåbon fanns vad som kallades Östra stället, avsett som kronlösning av hela Rocksjölden, skogsmark med en areal på bortåt 300-400 seland. Enligt historien var det Edens byamän som anlade Östra stället med nödiga åbyggnader, enligt den tidens krav, och odla 20 kappland. Men ingen ansökan om kronlösning. Kraven vid alla kronlösningar i Norrland var att någon skulle stå som nybyggare och åbo. Den förste som bodde i Rocksjö var en Daniel Petter Danielsson från Åsele och hans hustru, som var från Degersjö. De flyttade till Östra stället 1860 och bodde där till 1868. Då flyttade de därifrån till Långsele. Man kan förmoda att D P Danielsson ej hade bosättningstillstånd i Rocksjölden.

Nu hade Östra stället med åbyggnader stått obebot nära ett år. Sedan morfar fått säker uppgift om att den förre åbon ej kom tillbaka flyttade han resolut till stället utan att söka besked från någon myndighet.

Det led mot höst. Nu var den en gladare familj som flyttade än den gången vid midsommar från Eden och faktiskt hade de inte mer buföring än den gången, mat, torkad fisk, lingonsylt i stora kaggar, visserligen osockrad, men ändå, barkbröd och lager av samlad bark för vinterns behov, skohö mm, kokkärl, tråg och attiraljer för köket hade de samma som i fåbon. Även mormor var glad för första gången på åratat, men hon suckade och

ställde frågan hur länge de skulle få vänta till nästa vräkning. Hon hade dock bättrat sig otroligt efter de tre månaderna i fåbon. Nu behövde de ej vakta henne längre utan hon kunde nödtorftigt ta var på sig själv.

Stugan de flyttade in i var timrad av kärnvirke, bilad (täljd) på insidan, boningshus i storlek 6 x 7 meter med stor öppen spis, två stora fönster med små blyinfattade rutor, inga innanfönster, en kammare 3 x 7 meter, ett fönster i samma modell som i boningsrummet men ingen eldstad, förstuga 3 x 7 meter, bara släta väggar, bred ytterdörr (ingångsdörr) och förstugubro flera trappsteg hög. I den stugan bodde de till 1914, men mera därom längre fram.

Ja, nog var de glada för bostaden men svårigheterna var inte över med det nu mot vintern. Det behövdes mycken ved för den stora öppna spisen. Då inget lager av ved fanns fick 14-åriga Kajsa, 12-åriga mor, och 11-åriga tvillingarna Magnus och Maria klara den frågan Det fanns ju gott om ved i grannskapet men de måste hugga och draga fram den till stugan. Det var svårt, djup snö och kallt och varg fanns det så de måste hålla sig nära varandra hela hopen. Mor berättade att de såg en varg som satt och ylade mitt på dagen på den stora myren ett 50-tal meter nedanför gården.

Årsmöte med mäktig historisk inramning

Östanbäcks släktförening genomförde 2007 års årsmöte i Näsåker. Kulturinslaget bestod i besök på Rock Art för att se ett vackert bildspel som producerats av länsstyrelsen, länsmuseet, Umeå universitet och Stiftelsen Nämforsen. Ett bildspel som handlar om de historiskt mycket intressanta hållristningarna. Därefter blev det besök på platsen under sakkunnig ledning.

Hållristningarna tillkom för närmare 3 000 år sedan. De är cirka 2 300 till antalet och mycket imponerande. Lika imponerande är den dånande forsen som sommartid ger området en vild och ursprunglig prägel. Fallrättsinnehavarna har gjort försök att strypa vattenflödet för att generera el istället. Men än så länge står sig den gamla vattendomen till glädje för både Näsåkersborna och de tusentals besökarna från hela världen. Hållristningarna i Nämforsen hör till de mest omfattande i Europa och är ett kulturarv i världsklass. I närheten har massor av stenåldersfynd gjorts. Området betraktas som nyckeln till kunskap om stenåldern i Norrland.

Årsmötet besöktes av ett 30-tal personer. Verksamhetsberättelsen visade att styrelsen sammanträtt tre gånger under året. Ordföranden Ulla Thorsell Östlund har haft många kontakter med släktingar under året. Forskningen om de olika släktgrenarna har fortsatt av både henne själv och hennes make Erik Thorsell. Under året var det stor efterfrågan på häften med Pär Erssons-, Olof Erssons-, Britta Ersdotters- och Kerstin Ersdotters stamtavlor.

Verksamhetsberättelsen visade också att intresset

för föreningens hemsida www.ostanback.se ökat under året. Kontakterna med släktingar både inom och utom Sveriges gränser ökar.

Margareta Burman gjorde sig till tolk för vad årsmötesdeltagarna kände när hon framförde ett varmt tack till Ulla Thorsell Östlund för hennes arbete. Ulla fick sedan en varm applåd för sitt engagemang.

Årsmötesförhandlingarna gick i enighetens tecken. Den ekonomiska rapporten visade att föreningen hade en behållning på 101 087 kronor med 354 betalande medlemmar vid årets slut. Resultaträkningen för 2006 visade ett underskott på 2 586 kronor. En revisionsberättelse utan anmärkningar föredrogs. Styrelsen beviljades ansvarsfrihet.

Ulla Thorsell Östlund omvaldes till ordförande. Vidare omvaldes Berit Norberg och Åke Persson för ytterligare två år. Marianne Gustafsson, Bysjö, Junsele, nyvaldes för två år. Gunilla Lindblom, Örjan Eriksson och Birgitta Smith har ett år kvar av mandattiden. Conny Jonasson avsåg sig fortsatt arbete i styrelsen och avtackades av ordföranden.

Till revisorer valdes Ivan Jonsson (omval) och Kerstin Jacobsson, (nyval). Eva Katarina Östlund omvaldes som ersättare.

Ulla Thorsell Östlund erinrade avslutningsvis om att de fonderade pengar som föreningen har är avsedda för en släktbok om Östanbäcksfolket. En del idéer om föreningens fortsatta verksamhet diskuterades också.

Sven Lindblom

Släktföreningens medlemmar kände historiens vingslag när de betraktade de närmare 3000 år gamla hållristningarna vid Nämforsen med den mäktiga forsen skummande och dånande i bakgrunden.

Ett tips som kan bära långt i släktforskning

Min dotter skrev in sin 11 åriga sons namn i Google för att se om han var med någonstans. Hon fick 1 träff som visade sig komma från en antavla upprättad av en person i Karlstad. Genom att blippa vidare var hennes släktforskning på morssidan delvis klar så långt det går. Hon hade hittat en väg att blippa sig ända in i mitten av 1500-talet. Där anfadern kom från Mo Junsele (enligt Pelle Henrikssons noteringar) och var en av de första nybyggarna vid Gösinge träsk, som sedan blev Edens by i Junsele. Eftersom jag släktforskat en del kände jag igen en familj i Eden. Det visade sig att jag och min kära hustru båda härstammar från den familj som skänkte ett hemman i Lillegård till kyrkan. (det är bl.a den mark som kyrka och prästgård står på idag).

Detta gjorde att min hustru skrev in sin sedan länge avlidne pappas namn i Google och blippade på sök. Hon fick också en träff i en antavla som hade hemvist i något counti i USA. Detta är inte bearbetat ännu, men där verkar det som hon kommer att ha mycket gratis i sin släktforskning.

Noterat 071111
Örjan Eriksson